

Kvinnokonventionen är formulerad som ett skydd mot diskriminering av kvinnor, men innehåller flera artiklar som lägger tydligare och större ansvar på konventionsstaterna. Bland annat handlar det om möjligheten, uppmaningen, om att använda negativ särbehandling för att motverka diskriminering av kvinnor och även en skyldighet gentemot stater att motverka könsstereotyper och skadliga, traditionella sedvänjor. Konventionen gör ingen skillnad på medborgerliga och politiska rättigheter och ekonomiska, sociala och kulturella. Något som egentligen inte heller den allmänna förklaringen gjorde, men där kalla kriget blottade geopolitiska skillnader i synen på vad som kom att kallas negativa och positiva rättigheter

Medborgerliga och politiska rättigheter var för många stater i dåvarande väst – numera länder i nord – helt enkelt viktigare, och de enda riktiga rättigheterna. De ansågs möjliga att utkräva omedelbart. Ekonomiska, sociala och kulturella uppfattades däremot som eftersträvansvärda och kostsamma. Det skulle, påstods det, krävas mycket större insatser framförallt ekonomiskt för staterna att uppfylla krav på att erbjuda sina invånare rättigheter som hälsa, utbildning, boende, arbete. Rättigheter som rätten till liv, skydd mot tortyr, korrekt rättegång och rätt att rösta ansågs kunna krävas av staterna utan att det framstod som att lägga sig i för mycket. Verkligheten har väl visat att den ekonomiska aspekten på rättigheterna inte längre håller, ett rättssystem byggs inte utan pengar eller av sig självt. 1993 vid FN:s världskonferens för mänskliga rättigheter, enades ändå världssamfundet om att alla rättigheter är lika betydelsefulla, lika mycket värda och lika viktiga för att garantera människor ett värdigt liv. Trots det har uppfattningen om en skillnad mellan rättigheterna levt kvar.